

lem brugte den Vending, at det var noget, arrige Mødre anvendte. Jeg har nu det Indtryk, at det ærede Medlems Forhold til Mødrene og Hustruene plejer at give sig Udtryk i smukkere Vendinger end den at karakterisere en Moder, der siger til sin vanartede Søn, at den Straf vil utvivlsomt vente ham, som arrig. Det ærede Medlem maa vide, hvad det er, jeg har sagt, jeg har slet ikke fremsat nogen Trusel, jeg har ganske roligt fremlagt en Kendsgerning, nemlig den Kendsgerning, at naar vor Forfatning, saaledes som den blev givet i 1915, af Landstinget anvendes paa den Maade, som sket er under denne Krise, saa vil dette nødvendigvis under den forfatningsmæssige Udvikling føre til en endelig Afgørelse, som sikrer, at en saadan Optræden kan Landstinget ikke gentage, eller ogsaa ophører Landstinget at eksistere. Det er en ganske simpel Kendsgerning; thi det kan belægges med Vidnesbyrd fra al Historie om, at naar Førstekammeret, Landstinget eller Overhuset, hvad det nu kaldes, ethvert Kammer, kort sagt, i hvilket et mere konservativt eller mere moderat Flertal er samlet overfor det Flertal, som findes i Folketinget, naar et saadant Ting rejser en Strid af denne Art, fører det før eller siden til et afgørende Nederlag for dette Ting.

Det var ikke nogen Trusel, naar det ærede Medlem igennem alle Aarene i Slutningen af det forrige Aarhundrede fastholdt, at den Kamp, Folketinget førte, vilde endemed Folketingsparlamentarismens Sejr. Det ærede Medlem fremholdt derigennem kun en Kendsgerning, som Tiden bekræftede. Det var ingen Trusel, der fremsattes af os i 1910, da vi første Gang fremsatte et Forslag til en Revision af Grundlovssagen, og da vi udtalte, at denne Sag, en Gang rejst, ikke vilde forsvinde fra Rigsdagens Dagsorden, før Spørgsmaalet var løst. Det var kun en Kendsgerning, som Tiden har bekræftet. Paa samme Maade er det, jeg her har paavist, kun en ganske simpel og enkel Kendsgerning, som Tiden vil bekræfte.

Naar det ærede Medlem nu siger, at Folketingsparlamentarismen ikke har været i Fare, fordi Landstinget selv havde henvist til, at Regeringen kunde opløse Folketinget, hvis Folketinget da paa ny indtog

samme Stilling som hidtil, vilde Landstinget i disse Forhold gøre det modsatte af, hvad det gjorde første Gang. Men rent bortset fra, at det ikke forfatningsmæssigt tilkommer Landstinget at fremtvinge en Opløsning af Folketinget — thi det tilkommer ingenlunde Landstinget —, ved det ærede Medlem jo, at den Valglov, som vi har, og som det ærede Medlem har øvet sin Indflydelse paa, kun kan føre til et rigtigt Resultat mellem de to Hovedgrupperinger, der findes for Øjeblikket her i Landet, naar Valget skrider frem paa den Maade, som det skete i 1918. Det ærede Medlem har ogsaa regnet med, at den Opstilling, som den Gang fandt Sted mellem Radikale og Socialdemokrater, ikke kunde gentage sig i 1919, og det ærede Medlem har sikkert regnet rigtigt i saa Henseende. Men det ærede Medlem ved ogsaa, at naar 4 Partier her i Landet adskilte gaar til Valg under den Valglov, vil det sikre det ærede Medlem en Fordel i Mandater, som kan anslaaes fra 9 til 11, saaledes at det ærede Medlem, der allerede i dette Ting er stærkere repræsenteret, end hans Vælgerantal berettiger ham til, vilde komme ind med en saadan Styrke, at den forenet med det konservative Folkepartis ved Tilægsmandaterne givne Styrke vil danne et Flertal her i Tinget, selv om et meget betydeligt Flertal — meget betydeligere end det i 1918 — afgav deres Stemmer for Radikale og Socialdemokrater. Derfor var under hele denne Krise vor Holdning dikteret af Nødvendigheden af, at før denne Sag appelleredes til Vælgerne, en Ændring af Valgloven, som fjernede denne Mangel ved den, kunde blive gennemført.

Naar det ærede Medlem nu til sidst sagde, at det Grundlovsforslag, som Regeringen vil fremsætte, skulde Venstre modtage ud fra den Forudsætning, hvorunder det var stillet, at der ikke kom noget ud af det, saa var det en for det ærede Medlems politiske Sindelag meget betegnende Sætning. Det vil altsaa ganske kort sige, at i det Øjeblik der indbydes til en Overvejelse af dette Spørgsmaal fra Regeringens Side med Erkendelse af Nødvendigheden af, at man, af Hensyn til vore sønderjyske Landsmænd, forholdsvis hurtigt naar til Enighed, vil Venstre stille sig paa det Punkt, at det